

Баба Мариница е наша роднина. Била е сестра на моя дядо Вълчо – другия ми дядо. Живяла с мъжа си, дядо Марин, в къщичката си на мястото на сегашното читалище. Нямали деца. Когато умрял дядо Марин, останала сама. Дядо ми Вълчо ѝ приписал половината чеир на Ръжънлъка, защото нямала с какво да се гледа. Добре, но тя го смятала за малко земя и вземала та го продала на дядо Савко. Савковите наследници го имаха до скоро. От сюрмашлък тя взела, че си завещала къщата на черквата. Оттам ѝ отпуснали малка помощ срещу завещанието, за да преживява. После като станало нужда да се строи читалище, черквата отстъпила това място. Баба Мариница живеела в сюрмашлък, но била много работна. Сама си носела дърва от гората. Ще грабне въжето, ще се шмугне в гората и ще събере един вързоп дърва. Тъй правили всички ичеренци, че и жените от околните села – градешчани, жеравненци, раковчани.

Един ден, когато се качвала за дърва срещнала Хаджи Димитър. Бил ранен към Берово. Поискал ѝ хляб. Тя била много сербез жена. Казала му да седи там, ще му донесе хляб и сладък мехлем.

Слязла в Ичера, направила сладък мехлем от восък и сакъс. И всеки ден ходила с въжето за дърва.

После като оздравял си заминал в Сливен. Пък отсреща на това останало за спомен името Хаджидимитровото кладенче.